

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: X. L. N., zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou v Děčíně, Sofijská 890/31 (adresa pro doručování Děčín, Labská 137/17), proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2005, čj. OAM-753/LE-PA03-PA03-2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2006, čj. 56 Az 172/2005 - 36,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2005, čj. OAM-753/LE-PA03-PA03-2005, zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 30. 6. 2006, čj. 56 Az 172/2005 - 36, zamítl. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb., s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria přijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (www.nssoud.cz).

O přijatelnou kasační stížnost se pak může typicky, nikoliv však výlučně, jednat tehdy, když 1) se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*, 2) se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny*

rozdílně, ať již na úrovni krajských soudů nebo v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) je potřeba učinit tzv. *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O takové pochybení se může např. tehdy, když a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze vyloučit, že k nedostatku respektu bude docházet i v budoucnu, b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

Zájmem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V posuzované věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití kritérií nastíněných ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nebylo prokázáno, že žádost o udělení azylu podal s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze namátkou uvést např. rozsudek ze dne 31. 5. 2006, čj. 8 Azs 42/2006 - 60 (www.nssoud.cz).

Stěžovatel dále tvrdil, že se žalovaný ani krajský soud dostatečně nezabývali jeho skutkovými tvrzeními, pro něž mu bylo možné udělit azyl podle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti v obecné rovině uvedl, že základní práva ve Vietnamu nejsou dodržována a on se touto skutečností také cítí dotčen. Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval např. v rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, čj. 7 Azs 124/2004 - 45, (č. 349/2004 Sb. NSS).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek (§ 107 s. ř. s.) Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat

tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu